

Arrest

nr. 142 756 van 3 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat P. STAELENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Arak. Aangezien uw moeder artrose had en de dokters er niet in slaagden haar te genezen, stelde een vriendin van uw zus, M. S. (...), voor om een vorm van alternatieve geneeskunde, Faradarmani, bij uw moeder, uit te proberen. Jullie gingen akkoord en na drie sessies voelde uw moeder zich al veel beter. U vond het zo interessant dat u meer informatie vroeg aan M. (...). U vroeg haar ook of uzelf zou kunnen starten met het volgen van lessen. M. (...) stuurde u door naar Me. B. (...) en via hem startte u een eerste lessenreeks. Na het beëindigen van de opleiding, op 21/05/1392 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 12/08/2013 Europese tijdrekening) werd u opgebeld door Me. (...). Me. (...) nodigde u uit voor een samenscholing in het religieuze schrijn Imamzadeh Saleh omwille van de hongerstaking van M. A. T. (...) - jullie leermeester en de oprichter van Faradarmani- die in de gevangenis zat en in hongerstaking was gegaan. U ging

naar de samenscholing waar mannen en vrouwen apart protesteerden. U riep, net als anderen, slogans. Toen jullie vanuit het vrouwengedeelte hoorden dat de ordediensten aangekomen waren besloten jullie de heilige plaats te verlaten. Bij jullie buitenkomst werden er drie personen gearresteerd. De overige protesteerders slaagden erin naar het plein Tajirish te gaan. Daar aangekomen stelde Me. (...) voor om terug te keren en een poging te doen om de arrestanten te bevrijden. Jullie keerden terug naar de binnentuin waar u, samen met Me. (...), Ma. F. (...), Mo. M. (...) en nog een voor u onbekende persoon, onmiddellijk gearresteerd werd. Jullie werden meegenomen naar de veiligheidspolitie waar jullie allen ondervraagd werden. Na een tweetal uur werden jullie overgebracht naar een andere basis waar jullie opnieuw ondervraagd werden. Uw lichaam werd onderzocht op tatoeages, hechtingen en/of verwondingen. Daarna kreeg u andere kleren en werd u in de cel gestopt. De volgende ochtend werd u naar de rechtbank van Evin gebracht waar u veroordeeld werd tot het ondertekenen van een belofteverklaring waarin vermeld stond dat u, als u opnieuw gelijkaardige feiten zou plegen, u zou veroordeeld worden tot de doodstraf. U werd opnieuw overgebracht naar de veiligheidsdienst waar u nogmaals een belofteverklaring diende te tekenen. Daarna werd u, net als de andere gearresteerden, vrijgelaten. Enkel Me. (...) bleef aangehouden. U besloot de lessen Faradarmani niet meer te volgen maar wel de geneeskunde toe te passen. Enige tijd later sprak u met Ma. (...) en samen besloten jullie een CD te maken en deze te verspreiden met het doel mensen te informeren over jullie docent die in de gevangenis verblijft, wie hij is en wat deze vorm van alternatieve geneeskunde betekent. Jullie kozen de drie laatste dagen van de heilige maand Moharrem om deze CD te verspreiden. De derde dag, toen jullie de CD aan het verspreiden waren, zag u plots dat Ma. (...) gearresteerd werd. U gooide de CD's op de grond en zette het op een lopen. U vluchtte naar huis waar u de noodzakelijke documenten verzamelde en u uw familieleden op de hoogte bracht van het incident. Daarna vertrok u onmiddellijk naar één van uw vrienden A. R. M. (...), van waar u de volgende dag belde naar uw schoonbroer om hem te laten weten dat u op een veilige plaats was. Uw schoonbroer wist u op zijn beurt te vertellen dat de autoriteiten enkele uren na uw vertrek waren binnengevallen en uw computer, uw Faradarmani stempel en uw paspoort hadden meegenomen. Daarna besloot u het land te verlaten. U vertrok naar uw neef P. (...) die uw reis regelde. Via Turkije kwam u naar België waar u op 14 januari 2014 asiel heeft aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanspraak en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), uw karte-e melli (nationale kaart), uw rijbewijs, uw lidkaart van Faradarmani, uw diploma van Faradarmani, een CD en een USB stick omtrent Faradarmani en de oprichter dokter T. (...) en enkele foto's betreffende Faradarmani.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen omtrent uw reisweg van Iran tot België. Zo kon u niets meer vertellen dan dat u in Khoy in een vrachtwagen bent gestapt en na drie dagen onderweg in een onbekende plaats in Turkije van vrachtwagen bent gewisseld. Na acht dagen zou u in België zijn aangekomen. Op de vraag waar u de grens Iran –Turkije bent overgegaan diende u het antwoord schuldig te blijven. U verklaarde niets over de reis te weten noch te weten waar de reis naartoe ging, aangezien uw neef alles heeft geregeld en uzelf niet met de smokkelaar heeft gesproken. Toen u erop gewezen werd dat het wel erg toevallig was dat u dan toch in het land terecht komt waar uw broer en zus reeds verblijven repliceerde u dat uw neef op de hoogte was van uw eindbestemming maar het u niet wou vertellen omdat u zich slecht voelde. Deze verklaring houdt geen steek. Uw loutere verklaring dat u niet zo'n goed contact heeft met uw broer en zus kan bezwaarlijk als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd, temeer daar u reeds in 2007 heeft gepoogd om met uw eigen paspoort naar België te komen (CGVS I p. 6-7-8). Dat er ernstig getwijfeld kan worden aan uw verklaringen omtrent de door u afgelegde uw reisroute blijkt bovendien uit het uw merkwaardige verklaringen omtrent (de inbeslagname van) uw paspoort. Zo is het vooreerst erg merkwaardig dat u, toen uw vriend Ma. (...) gearresteerd werd, naar huis vertrekt en daar uw diploma Faradarmani, uw lidkaart Faradarmani, een USB stick van Faradarmani en foto's van Faradarmani meeneemt maar u uw paspoort gewoon thuis laat liggen. U verklaarde in dit verband dat u uw paspoort thuis had laten liggen omdat u toen nog niet van plan was om te vluchten en u de Faradarmani documenten had meegenomen omdat u niet wou dat de ordediensten deze vonden. In dit verband is het dan wel erg merkwaardig dat u toch wel uw Faradarmani stempel, waardoor u door de autoriteiten direct gelinkt kon worden aan deze beweging, toch thuis laat liggen. Uw loutere verklaring dat u de stempel in de brandkast bewaarde en de rest van de documenten niet (CGVS I p. 8), houdt eveneens geen steek. Niet alleen is het erg bizar dat u enkel uw stempel in de brandkast bewaart – zeker gelet op het feit dat u reeds eerder omwille van Faradarmani gearresteerd werd - en de overige documenten gewoon zomaar

thuis laat liggen, het is eveneens opmerkelijk dat, als u dan toch thuis was om uw bewijsmateriaal te verzamelen u niet alle bewijsmateriaal heeft laten verdwijnen.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. U weet zelfs niet of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart (CGVS I, p. 5), of er convocaties zijn voor u in Iran, noch weet u of u reeds veroordeeld bent bij verstek (CGVS II p. 12). Op de vraag of u een advocaat had geraadpleegd in Iran, om meer te weten te komen over uw zaak, repliceerde u louter dat het niet nodig was. Meer nog, u verklaarde ronduit dat het niet meer belangrijk is aangezien u nu in België bent (CGVS II p. 12-13).

U verklaarde weliswaar dat de autoriteiten na uw vertrek nog twee keer zijn langsgekomen op zoek naar u doch u kon weinig concrete informatie hieromtrent verschaffen. Zo wist u niet welke autoriteiten zijn langsgekomen noch kon u vertellen hoeveel personen er zijn langsgekomen. U kon ook niet zeggen of het telkens dezelfde personen waren die zijn langsgekomen (CGVS II p. 2). Ook over het lot van Me. (...), die samen met u gearresteerd werd en Ma. (...), de persoon waarmee u samen activiteiten had en omwille hiervan gearresteerd werd, tast u volledig in het duister. U weet niet wat er met hen gebeurd is en u kon zelfs geen antwoord geven op de vragen in welke gevangenis zij verblijven, of zij überhaupt nog in de gevangenis verblijven en/of zij reeds veroordeeld zijn. (CGVS II p. 12). Wat Me. (...) betreft verklaarde u louter dat u geen enkele poging heeft gedaan om meer te weten te komen – niettegenstaande u na de arrestatie van Me. (...) nog enige tijd in Iran heeft verbleven - omdat u niemand kent om het aan te vragen. Omtrent Ma. (...) zou u –vanuit België- éénmalig geïnformeerd hebben bij Mo. M. (...) maar toen hij niets wist heeft u het er bij gelaten (CGVS I p. 19; CGVS II p. 11-12). Gezien het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax) had u echter wel de mogelijkheid om andere vrienden, familieleden en/of andere Faradarmani leden (u verklaarde immers zelf een facebookpagina opgericht te hebben om in contact te staan met allerlei organisaties en diensten die ermee te maken hebben), die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan. U deed dit echter niet, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst van de door u ingeroepen moeilijkheden en vrees. U deed ook geen enkele poging om internationale organisaties te contacteren om meer te weten te komen over de situatie van Me. (...) en Ma. (...) (CGVS II p. 11-12). Niet alleen over het lot van Me. (...) en Ma. (...) tast u in het duister, ook over de situatie van uw leider M. A. T. (...), kon u bitter weinig vertellen. Niettegenstaande u uw leven riskeerde voor hem –u ging manifesteren voor hem, werd gearresteerd en riskeerde daarna de doodstraf omwille van het verspreiden van CD's over de situatie van T. (...) en Faradarmani – wist u –zelfs niet na uw aankomst in België - niet te vertellen hoelang M. T. (...) in hongerstaking is geweest - u beweerde dat hij een week tot 10 dagen in hongerstaking was terwijl hij daadwerkelijk 3 weken in hongerstaking was - noch hoe hij eraan toe was na zijn hongerstaking (CGVS I p. 18-19), nota bene de hongerstaking waarvoor u zelf heeft gemanifesteerd. Dit is te meer merkwaardig aangezien er uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat op het internet heel wat informatie te vinden is over de toestand van T. (...) na zijn hongerstaking. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikte, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Voorts kan gewezen worden op een aantal tegenstrijdigheden en merkwaardigheden in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van het door u uiteengezette asielrelaas verder op de helling zetten. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u, tijdens uw arrestatie, de nacht heeft doorgebracht in de cel, samen met twee anderen. Gevraagd of deze twee personen tot uw groep behoorden antwoordde u dat zij niet behoorden tot de groep van de personen die omwille van de Faradarmani bijeenkomst werden gearresteerd – 8 personen (CGVS I p. 15). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u de nacht heeft doorgebracht met één persoon uit de groep van de personen waarmee u samen werd gearresteerd en een twee à driet al andere personen. U kon niet zeggen hoeveel personen er precies in de cel zaten aangezien het donker was (CGVS II p. 6). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid herhaalde u uw laatste verklaringen. Een loutere herhaling is echter geen uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Voorts is het vooreerst erg merkwaardig dat u aanvankelijk verklaarde dat er, samen met u, een viertal anderen gearresteerd werden, met name Me. (...), Ma. F. (...) en nog twee anderen die u niet kende (CGVS I p. 14) maar u even later tijdens datzelfde gehoor plots verklaarde dat u, samen met vier anderen werd gearresteerd namelijk Me. (...), Ma. F. (...) Mo. M. (...)

en nog één andere die u niet kende (CGVS I p.). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u beschikt over een gedegen kennis van de Faradarmani principes/leer wat erop wijst dat u deze bestudeerd heeft. Echter, het loutere feit dat u deze kennis heeft, toont niet aan wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u die kennis heeft verworven. Ook de door u neergelegde Faradarmani documenten doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Documenten dienen immers, om bewijskrachtig te zijn, een geloofwaardig en coherent relaas te ondersteunen, wat hier niet het geval is. Wat betreft uw facebookpagina dient te worden opgemerkt dat dit louter een pagina is over Erfan Keyhani/Faradarmani en deze ook zo genoemd werd. U verklaarde hieromtrent zelf dat uw naam op deze pagina niet vermeld wordt (CGVS I p. 3).

De overige door u neergelegde documenten tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, wat hier niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing aangaande de reisweg van verzoekende partij, volhardt verzoekende partij in het feit dat zij niets afwist over de reis, noch waar de reis naartoe ging. Immers heeft haar neef alles in haar plaats geregeld, waardoor zij niet zelf met de smokkelaar heeft kunnen spreken. Waar verwerende partij haar verwijt dat zij haar paspoort thuis liet, terwijl zij wel de overige documenten in verband met Faradarmani kon meenemen, meent verzoekende partij dat verwerende partij hierbij geen rekening houdt met het feit dat verzoekende partij niet de intentie had om te vluchten. Toen Ma., de vriend van verzoekende partij, gearresteerd werd, ging verzoekende partij naar huis om daar haar Faradarmani documenten op te halen. De enige reden waarom zij dit deed, was opdat de ordediensten deze documenten niet zouden vinden. Verzoekende partij vreesde immers dat, indien de ordediensten deze documenten zouden vinden, haar hetzelfde lot zou te wachten staan als dat van haar vriend Ma.. Toen verzoekende partij vernam van de arrestatie, was zij volledig in paniek en

zo gehaast dat zij enkel het hoogst noodzakelijke kon meenemen, met name dat wat haar op dat ogenblik het meest schade kon berokkenen, zijnde de documenten in verband met Faradarmani.

2.2.3.2. Daargelaten de vraag wie de reis effectief heeft geregeld, oordeelt de Raad het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij totaal niet op de hoogte zou zijn van de eindbestemming van deze reis nu haar broer en zus reeds in België verblijven, haar neef – die de reis zou hebben geregeld – op de hoogte was van deze eindbestemming en zij zelf reeds in 2007 poogde met haar eigen paspoort naar België te komen. In het licht van het voorgaande is het totaal ongeloofwaardig dat haar neef om reden van het gegeven dat verzoekende partij zich slecht voelde haar deze eindbestemming niet heeft medegedeeld doch haar wel het land liet verlaten met de onzekerheid over een onbekende bestemming. Verwerende partij hecht dan ook terecht geen geloof aan de wijze van reizen uit haar land van herkomst met een niet bekende bestemming.

Daar waar verzoekende partij ter vergoelijking van het feit dat zij haar paspoort thuis liet, terwijl zij wel de overige documenten in verband met Faradarmani kon meenemen, aangeeft dat zij niet de intentie had om te vluchten en dat zij de Faradarmani documenten had meegenomen omdat zij niet wou dat de ordediensten deze vonden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij met deze argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat de verklaring van verzoekende partij dat zij niet de intentie had om te vluchten en dat zij de Faradarmani documenten had meegenomen omdat zij niet wou dat de ordediensten deze vonden, niet kon overtuigen gezien het dan wel erg merkwaardig is dat zij toch wel haar Faradarmani stempel, waardoor zij door de autoriteiten direct gelinkt kon worden aan deze beweging, thuis laat liggen. Het louter herhalen van dezelfde uitleg biedt dan ook geen soelaas ter weerlegging van desbetreffende motivering.

2.2.4.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van haar beweerde problemen in Iran aan te brengen, dat zij zelfs niet weet of er reeds een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart, of er convocaties zijn voor haar in Iran en of zij reeds veroordeeld is bij verstek en dat verzoekende partij, op de vraag of zij een advocaat had geraadpleegd in Iran om meer te weten te komen over haar zaak, stelde dat het niet nodig was en dat het niet meer belangrijk is aangezien zij nu in België is, bemerkt verzoekende partij dat toen zij vernam van de arrestatie van Ma., zij enkel nog maar kon denken aan het verlaten van Iran. Zij wilde hierbij zo weinig mogelijk risico's nemen en was zeer gehaast, waardoor zij enkel kon meenemen wat bij de hand lag. Gezien verzoekende partij op de vlucht was, kon zij dan ook niet wachten op gerechtelijke stukken of informatie van de rechtbank. Voorts meent verzoekende partij dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan. Het is volstrekt aannemelijk dat zij risico loopt op vervolging omwille van haar deelname aan Faradarmani. Volgens verzoekende partij kan het niet zijn dat verwerende partij hiermee geen rekening houdt louter en alleen omdat zij geen begin van bewijs zou neerleggen van haar beweerde problemen in Iran. Verzoekende partij wijst erop dat de richtlijnen van het UNHCR een gedeelde bewijslast tussen de asielinstanties en de asielzoeker voorschrijven en dat van verwerende partij een minimum aan medewerking verwacht kan worden. Tevens verwijst verzoekende partij in dat verband naar een passage uit het boek *“Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure”* van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) d.d. juni 2014 dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3) en naar een arrest van het Hof van Justitie.

2.2.4.2. Daar waar verzoekende partij stelt dat het volstrekt aannemelijk is dat zij risico loopt op vervolging omwille van haar deelname aan Faradarmani en dat, gelet op de gedeelde bewijslast tussen asielinstanties en de asielzoeker zoals blijkt uit een arrest van het Hof van Justitie en uit de richtlijnen van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen inzake bewijs waarnaar verwezen wordt in de door haar als bijlage bij haar verzoekschrift toegevoegde passage uit het boek *“Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure”* van het BCHV (bijlage 3), verwerende partij hier bezwaarlijk geen rekening mee kan houden louter en alleen omdat verzoekende partij geen begin van bewijs zou neerleggen van haar beweerde problemen in Iran, bemerkt de Raad vooreerst dat de vaststelling dat verzoekende partij er niet in geslaagd is ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs neer te leggen van haar beweerde problemen in Iran samen gelezen dient te worden met de vaststelling dat verzoekende partij zelfs niet weet of er reeds een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart, of er convocaties zijn voor haar in Iran en of zij reeds werd veroordeeld bij verstek. Evenwel dient er op te worden gewezen dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – berust bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas

van verzoekende partij betreffen is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Gezien uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij zich zelfs niet geïnformeerd heeft of er reeds een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart, of er convocaties zijn voor haar in Iran en of zij reeds werd veroordeeld bij verstek, toont verzoekende partij niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om stavingstukken in verband met haar asielrelaas te bemachtigen. Daar waar verzoekende partij het ontbreken van enig begin van bewijs tracht te vergoelijken door te verwijzen naar de omstandigheden waarin zij zich bevond tijdens haar vlucht, meent de Raad dat verzoekende partij hiermee geen afdoende uitleg aanreikt voor het gegeven dat zij evenmin vanuit België enige poging heeft ondernomen om stavingstukken van haar asielrelaas te bekomen. Waar verzoekende partij overigens de gedeelde bewijslast tussen de asielinstanties en de asielzoeker benadrukt, wijst de Raad er nog op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Gezien verzoekende partij evenwel geen enkele poging heeft ondernomen om stavingstukken aangaande haar asielrelaas te verzamelen, heeft verzoekende partij evenwel geenszins voldaan aan de op haar rustende medewerkingsplicht.

Hoe dan ook dient te worden aangestipt dat het ontbreken van elk begin van bewijs omtrent haar problemen in Iran niet als een losstaande overweging mag worden geïnterpreteerd. Immers, de motivering van verwerende partij dient als een geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen. Het zijn de tegenstrijdigheden en merkwaardigheden in de verklaringen van verzoekende partij, de vaststelling dat verzoekende partij nagelaten heeft zich terdege te informeren omtrent de situatie van Me., Ma. en M. A. T. en haar ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar reisweg van Iran tot België, gecombineerd met de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs omtrent haar problemen in Iran kan voorleggen, die leiden tot de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen in Iran.

2.2.5.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij weinig concrete informatie kon verschaffen over het feit dat de autoriteiten na haar vertrek nog twee keer zijn langsgekomen op zoek naar haar, over het lot van Me. en Ma. en over de situatie van haar leider M. A. T., benadrukt verzoekende partij dat haar evenwel hetzelfde lot stond te wachten als Me. en Ma.. Zij hield zich dan ook schuil en deed er alles aan om niet op te vallen. Zij had inderdaad de mogelijkheid om met allerlei individuele communicatiemiddelen informatie in te winnen, doch deed dit niet aangezien zij elk mogelijk risico wenste te vermijden. Voorts geeft verzoekende partij aan dat zij een nieuw en beter leven tracht op te bouwen in België en dat zij de problemen die zij heeft gekend in Iran achter zich tracht te laten, waardoor zij dan ook geen moeite meer doet om meer informatie over haar verleden in Iran te verkrijgen.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het niet onredelijk is om van verzoekende partij te verwachten zich met alle middelen, eventueel gebruikmakend van een Iraanse advocaat, te trachten informeren over het lot van Me. en Ma., daar deze informatie over de toestand van deze personen verzoekende partij zou toelaten een correcte inschatting te maken over haar eigen huidige situatie. Gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (gsm, internet, fax), kan de uitleg van verzoekende partij dat zij zich hieromtrent niet informeerde teneinde elk mogelijk risico te vermijden, niet overtuigen. Het nalaten zich hierover te informeren kan niet anders worden omschreven dan een flagrante desinteresse aangaande elementen die verband houden met de kern van haar asielrelaas en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Voorts blijkt de desinteresse van verzoekende partij aangaande de door haar voorgehouden problemen in Iran nog uit de vaststelling dat zij, niettegenstaande uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat op het internet heel wat informatie te vinden is over de toestand van M. A. T. na zijn hongerstaking (administratief dossier, stuk 17), niet wist hoe lang haar leider M. A. T. in hongerstaking is geweest en hoe hij eraan toe was na zijn hongerstaking. Deze vaststelling is des te opmerkelijk gezien verzoekende partij beweert zelf naar aanleiding van de hongerstaking te hebben gemanifesteerd.

2.2.6.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden en merkwaardigheden in de verklaringen van verzoekende partij, betoogt verzoekende partij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking

hebben op haar arrestatie en dat deze arrestatie voor haar een hectische gebeurtenis was, waardoor het volstrekt normaal is dat zij enkele zaken van deze arrestatie niet meer in detail kan weergeven. Daarnaast dient er tevens mee rekening gehouden te worden dat er enige tijd verstreken is tussen de arrestatie, het eerste gehoor en het tweede gehoor. Bovendien meent verzoekende partij dat verwerende partij erg zwaar tilt aan enkele tegenstrijdigheden in haar asielrelaas. Verzoekende partij heeft de indruk dat zij enkel een tweede maal werd opgeroepen door het Commissariaat-generaal om tegenstrijdigheden te vinden in haar asielrelaas. Verwijzend naar rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer, stelt verzoekende partij nog dat in de mate waar er zich contradicties en omissies in haar asielrelaas voordoen, deze zeker niet van aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten. Ten slotte roept verzoekende partij de schending in van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevend gebeurtenissen – meer in het bijzonder de arrestatie van verzoekende partij – in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. De uitleg van verzoekende partij dat het een hectische gebeurtenis betrof en het door verzoekende partij aangehaalde tijdsverloop zijn dan ook geenszins van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar arrestatie te vergoelijken. *In casu* ondermijnen de vastgestelde tegenstrijdigheden en merkwaardigheden betreffende elementen die verband houden met de kern van het asielrelaas van verzoekende partij wel degelijk de geloofwaardigheid van dit relaas.

Daar waar verzoekende partij nog de schending aanvoert van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

2.2.7. Betreffende het betoog van verzoekende partij dat zij door het aanbrengen van een gedegen kennis van de Faradarmani principes/leer aantoonde dat zij wel degelijk deze principes heeft bestudeerd en dat er dan ook mag aangenomen worden dat zij met een grote waarschijnlijkheid vervolgd kan worden in Iran omwille van haar aandeel in het verspreiden van de Faradarmani principes/leer, wijst de Raad er echter op dat verwerende partij desbetreffend terecht in de bestreden beslissing stelt dat het loutere feit dat verzoekende partij deze kennis heeft, niet aantoonde wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel zij deze kennis heeft verworven. De kennis van verzoekende partij omtrent de Faradarmani principes/leer is dan ook op zich niet van aard om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich

eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 5 maart 2014 en 8 september 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Perzisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verzoekende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT